Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 70 (526) ★ miercuri 29 august 1956 ★ 4 pagini 15 bani

— Să-i dăm zor, tovarăși, peste cîteva zile vin copiii la școală.

— D-apoi că pot veni, nici noi nu mai avem mult de lucru, răspunde un om voinic, care trage la rindea cu pricepere. Pe lîngă mîinile lui sar în toate părțile fîșii subțiri de talaș și se răspîndesc pe podea. Din camera alăturată se aude zgomotul tocilei și bocănitul ciocanelor.

Și, pentru că oriunde e ceva de meșterit nu pot lipsi Victor, Petre și Nicolaie, iată-i prezenți și aci.

— Spuneți-ne, vă rog, vom avea foarfeci pentru tablă? întreabă unul.

— Veți avea.

— Și ferăstrău de tăiat fierul?

— Și.

— Dar ciocan electric pentru lipit?

— Da, și ciocan electric.

Intrebările copiilor îi cam stingheresc din lucru pe meșteri care sînt părinții multora dintre ei, veniți să ajute la amenajarea atelierelor de tîmplărie și lăcătușerie din școală.

Nu cu mult în urmă, directorul școlii s-a sfătuit cu părinții copiilor cum să rostuiască lucrurile pentru ca, odată cu începerea anului școlar, să fie gata și atelierul. Cei care muncesc la fabrica de scule din oraș au contribuit la înzestrarea atelierelor cu diferite unelte, iar alții au lucrat la instalarea lor. Pentru atelierul de tîmplărie sînt șapte tejghele la care vor lucra copiii. Trei dintre ele trebuie să fie reparate. Podeaua atelierelor a trebuit de asemeni reparată.

La toate acestea au lucrat părinții. Iar cînd lucrările mai grele au fost terminate, a venit rîndul copiilor.

— Ei, flăcăilor, le-a spus directorul școlii, ce-a fost mai greu de făcut e gata acum. Ia arătați și voi ce știți.

Și, bineînțeles, Nicolaie, Victor și Petre și-au chemat prietenii și au început să pună în ordine mobilierul și sculele. Cele două camere spațioase și pline de lumină au început să-și merite cu adevărat numele de ateliere.

Mai trebuie să sosească încă o seamă de unelte. Dar în ziua deschiderii noului an, la Școala de 7 ani nr. 1 din Rîșnov, chiar așa cum sînt acum, atelierele pot să-și înceapă activitatea.

Iar membrii cercului de mîini îndemînatice de anul trecut pot înregistra deîndată comanda nr. 1

Florica BALAN

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

Pe marginea discuției: „Călește-ți voința!"

Vă propun ceva!

DRAGI COPII,

Am urmărit în paginile „Scînteii pionierului" discuția cu privire la voință și, drept să vă spun, m-a interesat mult.

Dar nu despre asta, în mod deosebit, voiam să vă vorbesc.

Pe mine mă supără ceva. In scrisorile și articolele despre voință pe care le-am citit în „Scînteia pionierului", copiii vorbesc despre unul și același lucru: pionierul cutare nu putea să învețe, a fost ajutat și a învățat etc...

E foarte bine că, în primul rînd, în legătură cu voința, vorbim despre învățătură. Dar chestiunea aceasta a voinței are multe, nenumărate înfățișări.

Iată, de pildă, eu cunosc pe pioniera Zamfir Emanuela din clasa a VI-a a Școlii nr. 10 mixtă din București. Emanuela a primit sarcina din partea detașamentului și a profesoarei sale să pună la punct o anumită parte a lotului școlar. Emanuelei i s-a lăsat la liberă alegere timpul cînd să se ocupe de lot. Orele cele mai prielnice erau totuși cele de dimineață. Ea a înțeles acest lucru... Și atunci, în timp ce alte colege ale ei se duceau la joacă și la scăldat, Emanuela rămînea la lucru pe lot. Aceasta timp de cîteva zile, pînă și-a îndeplinit sarcina. De cîte ori nu era Emanuela să lase lotul, să lase tot... Soarele frigea, de departe se auzea zvon de glasuri. Detașamentul se pregătea să plece la pădure. Apoi glasurile se depărtau din ce în ce mai mult. Emanuela înțelegea că ceilalți plecaseră. Și totuși i-ar mai putea ajunge... Intr-un rînd a pornit val-vîrtej, dar la poartă s-a oprit: „Nu! Intîi voi termina ce am de terminat."

Nu-i mare grozăvie! — o să spuneți. Cu toate acestea nu e ușor să renunți la lucruri atît de plăcute cum sînt joaca și scăldatul, pentru a-ți îndeplini o sarcină, care mai e, pe deasupra, și destul de grea. Pentru asta trebuie voință. Eu aș numi lucrul acesta PUTERE DE A RENUNȚA. Din păcate, trebuie să recunoaștem, nu oricine o are. Adevărul este însă că o poți căpăta.

Sau altceva: ai în față un scop care trebuie atins. De pildă să devii un sportiv bun, cînd fizicul nu prea te ajută. Asta cere RĂBDARE, PERSEVERENȚĂ și multă, multă voință.

Eu vă propun, dragi copii, să vă gîndiți cu toții și la aceste laturi ale problemei pe care ați început s-o discutați în paginile gazetei voastre.

Elena GOLDIȘ
profesoară-metodistă la cabinetul pedagogic al secției de învățămînt a Sfatului Popular al Capitalei

La revedere

Intîrzierea trenului le făcuse pe gazde (pionierii taberei de curte nr. 2 din Tecuci) să-și cam piardă răbdarea. Florile pe care le aveau în brațe erau cînd lăsate jos, cînd date în grija altor pionieri.

— Vine, vine trenul, iată-i la geam, sînt ei, pionierii din Focșani...

După ce au coborît din tren, prietenii au pornit către tabără. Pe drum au cîntat, au rîs, s-au jucat...

Ajunși la tabără, după cîteva minute de odihnă în care timp s-au făcut și provocările, prietenii au devenit „concurenți".

— Cum, o să luăm noi bătaie?

— Avem o echipă formidabilă!

Și meciurile de volei au început. „Galeria", de o parte și de alta, încuraja din toate puterile pe jucători. Dar cei mai buni au învins. La băieți — Tecuciul, iar la fete — Focșaniul.

Iar acum din nou sînt prieteni. Comentarii asupra jocurilor, păreri și... revanșa cerută cu tot dinadinsul de învinși.

Noua fabrică de conserve din Tecuci n-a prea fost vizitată de străini. Așa că sosirea pionierilor din Focșani a fost o bucurie pentru toți muncitorii. Guralivi, copiii puneau fel de fel de întrebări:

— Cum se închid cutiile de conserve?

— Dar de ce aveți linii ferate pe aici?

Ca să mai schimbe vorba, un muncitor cu mustăți negre, răsucite, se adresează vizitatorilor:

— Hei, musafirilor, ia veniți aici și dați o mînă de ajutor.

Și, ca niște furnici, pionierii au luat cu asalt maldărul de fasole verde ce aștepta să fie curățată pentru conserve.

Cînd au ajuns înapoi la tabără, se făcuse destul de tîrziu, așa că mîncarea și odihna au fost bine venite pentru toată lumea.

Curtea Casei pionierilor, care de obicei, după amiaza, este liniștită, fremăta acum de glasuri. Stăpînii, pionierii tecuceni, își conduceau prietenii către intrare. Fiecare pionier se străduia să le explice cîte ceva de la cercurile pe care le frecventau. In camera de balet un grup de pionieri au dansat, iar după aceea, în curte, să te ții ce mai joc s-a încins!

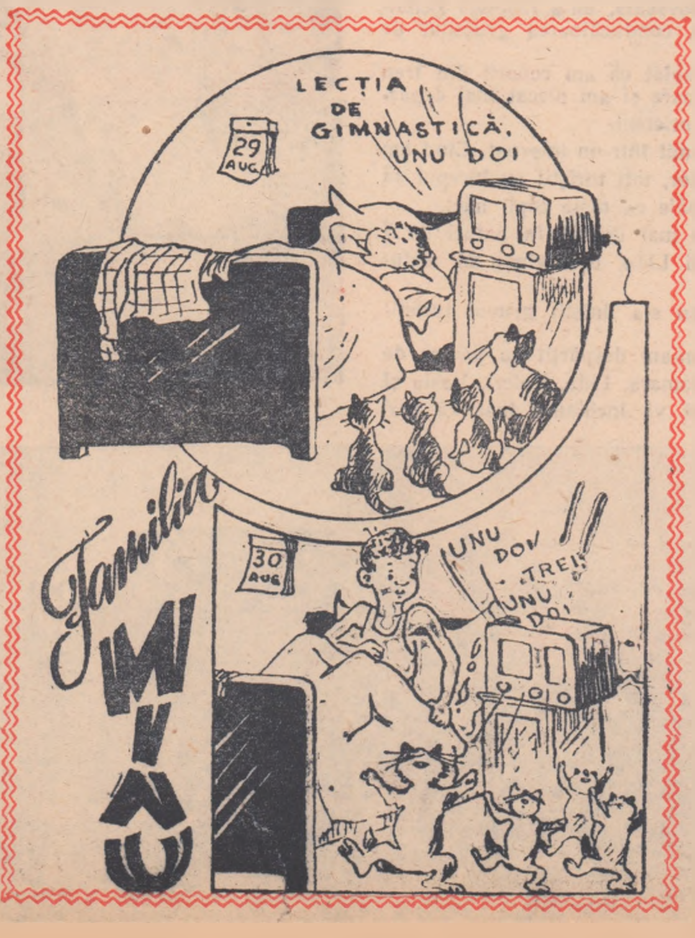
Seara s-a lăsat pe nesimțite. Unul cîte unul, au dispărut fluturii, lăsînd locul licuricilor. Se apropia ora cînd pionierii celor două tabere trebuiau să-și ia rămas bun.

De la ferestrele vagonului, înțesate de copii, se auzeau strigăte de rămas bun.

— Vă așteptăm la Focșani, să ne mai petrecem împreună încă o zi de tabără.

— Veniiiim, venim, se pierde în șuieratul locomotivei răspunsul pionierilor din Tecuci.

D. FREAMAT

Pe aripile lui T. U. 104.

— Vnimanie ! Vnimanie! (Atențiune, atențiune !)

Pe tonul cel mai firesc, o voce de femeie anunță la megafon că TU 104 își ia zborul de la Moscova la București.

Cu poștalionul făceai de la Moscova la București 40 de zile. Cu trenul, faci ceva peste 3 zile și 3 nopți. Cu avionul — pleci dimineața, ajungi seara. Dar acesta e avionul „vechi" ! Cu TU 104, — 2 ore și gata ! Zbori cu cu 800-900 km. pe oră.

Am mers atît de bine, încît nici nu știu ce să povestesc copiilor. Pe oamenii mai în vîrstă poate îi interesează cînd spun că avionul avea trei saloane cu canapele și fotolii moi, în mătase, un bufet, o bucătărie și o cabină de 28 persoane, în total 50 de locuri (celălalt TU 104 de tip comercial obișnuit, are 70 de locuri). Insă cred că pe copii îi va interesa mai curînd viteza, înălțimea, condițiile atmosferice și, mai ales, cred că dacă ar fi zburat un pionier, el n-ar fi stat pe fotoliile moi, ci s-ar fi învîrtit mereu pe la cabina pilotului. Duminică a fost la mine în vizită un pionier și m-a întrebat tocmai asta: cum arată cabina pilotului ?

Am fost și eu în această cabină

Fiecare pilot are în jurul lui vreo 100 de aparate de bord — cadrane mă rog, o adevărată uzină. Ai impresia că e mai curînd un om de știință decît un pilot. Cred că a învățat mult în viața lui. Mai mult se uită, decît conduce: pentru el lucrează „pilotul automat". In cabina de comandă se află: căpitanul aeronavei, căpitanul echipajului, ofițerul de navigație, un radiotelegrafist și un inginer de bord. Primii doi căpitani au în fața lor manșa de comandă. Dar aproape nici nu țin mîna pe ea; ei au fixat „capul-compas", direcția pentru pilotul automat, iar acesta ține singur direcția avionului.

TU 104 zboară în stratosferă.

— Ce înseamnă stratosfera ? m-a întrebat pionierul, care n-a făcut încă la școală decît geografia R.P.R. Acesta e al doilea strat de aer care învelește pămîntul. Primul strat se chiamă troposfera, ține pînă la vreo 10.000 de metri și cuprinde 75% din aerul ce învelește pămîntul. Al doilea strat e stratosfera, aici aerul e foarte rar, temperatura e de vreo minus 50 de grade, presiunea e scăzută.

— Nu ți-a fost frică ?

— De loc. Avionul are două motoare care sînt poate cele mai puternice din lume. Dacă, prin cine știe ce întîmplare extraordinară, se strică un motor, avionul coboară de la 11.000 de metri la 5.000 de metri și zboară liniștit mai departe.

— Nu ți-a venit amețeală deasupra Bucureștiului, cînd avionul a făcut virajul acela brusc ?

— La un viraj brusc de 40 de grade, greutatea corpului îți crește, din cauza forței centrifuge. Cred că în momentul acela cîntăream vreo 300 de kilograme.

— Cum s-ar zice, te-ai „îngrășat" !

— Da, pentru moment.

Am încercat să văd dacă mă pot scula în picioare, dar avionul parcă m-a îndesat la loc în fotoliu, parcă mi-a strigat: Stai cuminte, sîntem în viraj ! Eram țintuit de scaun, din cauza forței centrifuge. Amețeală nu mi-a venit. Cînd însă avionul a zburat „ras" la 100 de metri și pe urmă s-a ridicat „lumînare" la vreo 700, am avut senzația pe care o ai cînd te dai în dulapuri," în Parcul Stalin. După ce s-a mai învîrtit odată, uriașul a aterizat liniștit. Inlăuntru au pătruns în fugă pionieri care aduceau flori aviatorilor sovietici...

Sergiu FARCAȘAN

Vară pioniereasca pe Amur

Rima, desigur, n-are de unde ști că, din pricina ei, în chip cu totul neașteptat, mi-am întrerupt călătoria. Pe biletul de tren pe care-l purtam cu grijă în buzunar, era scris: „Blagobeșensc-Svobodnîi 27 ruble și 30 copeici". Și cînd colo, în loc să sosesc seara în orașul pînă la care aveam dreptul să călătoresc cu biletul meu de 27 ruble și 30 de copeici, m-am trezit în Cesnokovskaia, un orășel necunoscut mie, despre care n-am auzit niciodată.

Și nu-mi pare rău. Oricare dintre voi ar fi făcut, fără îndoială, la fel, dacă în tren s-ar fi întîlnit cu Rima și tovarășii ei. Cînd au apărut în vagon, toată lumea a întors capul spre ei: înalți, zvelți, cu fețe aurii, bronzate de soarele taigalei, îmbrăcați în pantaloni lungi de sport, cu pălărioare albe pe cap, cu rucsacuri în spinare, cu plase de prins fluturi în mîini, băieții și fetele au adus cu ei mirosul jilav, proaspăt al pădurilor, mireasma florilor și a ierbii de pe cîmpii. Ei, și chiar dacă unii socotesc că nu-i frumos să începi să descoși oameni străini, cînd Rima (numele i l-am aflat mai tîrziu) s-a așezat lîngă mine scuturîndu-și de pe umeri rucsacul, am întrebat-o:

— De unde veniți ? Și încotro vă îndreptați ?

Rima mi-a povestit, mi-a arătat jurnalul grupei de băieți și fete urcați în tren și, pentru că țin minte pe dinafară cîteva însemnări, le scriu aici:

23 iunie: Noaptea a plouat. Picăturile mari de apă au izbit toată vremea cu răutate corturile noastre, dar fără folos. Prin pînza bine întinsă a cortului apa nu pătrunde.

Astăzi trebuie să străbatem 20-25 km pe jos. Pășim unul după altul pe cărăruia îngustă de la marginea pădurii. Din cînd în cînd ne oprim, culegem noi plante și prindem insecte.

24 iunie: Am sosit în Kuibîșevka-Vostocinaia. Am vizitat Școala nr. 1, care ne-a plăcut foarte mult. Școala se găsește nu departe de rîul Tomi, afluentul stîng al Zeei Am fost foarte mirați cînd am aflat că, pe locul pe care acum curge Tomi, a fost cîndva un sătuleț și că în rîu sînt vîrtejuri în locurile unde odinioară au fost fîntîni.

26 iunie: Seara, în parc, ne-am întîlnit cu K. P. Vîrkoțki, care a luptat în timpul războiului de intervenție aici, în regiunea Amurului, într-un detașament de partizani. El ne-a povestit despre grozăviile intervenționiștilor și despre moartea eroică a celor 312 luptători pentru puterea sovietică. Discuția noastră a avut loc lîngă monumentul eroilor căzuți în lupta împotriva intervenționiștilor.

27 iunie: Plecăm mai departe. Peste trei zile trebuie să fim în Basdagon...

Imi pare rău că nu pot transcrie tot ce am citit în jurnalul pe care mi l-a dat Rima. Pentru asta mi-ar trebui un caiet gros, gros. Pe scurt, însă, vă pot spune ce am aflat despre noii mei prieteni.

...In urmă cu vreo cîteva zile, din 21 de raioane ale regiunii Amurului, au pornit 21 de grupe de tineri turiști pionieri și școlari. Ei sînt participanți ai excursiei intitulate: „Te salutăm, vară !" și trebuie să se întîlnească la 1 iulie în Basdagon. Grupele au mers pe drumuri diferite, trebuind să parcurgă 100 km pe jos, au adunat plante, insecte, pietre, însemnîndu-și cele mai interesante lucruri despre natura regiunii, s-au interesat de istoricul locurilor prin care au trecut, au vizitat fabrici și muzee, colhozuri, au dat festivaluri în sate, s-au împrietenit cu pionieri din diferite școli.

— Și unde vă opriți astă seară ? am întrebat eu, strîngîndu-mi cu hotărîre rucsakul.

— In Cesnokovskaia, mi-a răspuns Zenaida Stepanovna, conducătoarea grupului de turiști.

Așa s-a întîmplat că am coborît din tren la stația următoare și am plecat mai departe cu noii mei prieteni.

Seara am dormit într-un internat. Cînd am intrat în dormitor, toți turiștii au început să strige și să țopăie ca niște copii mici.

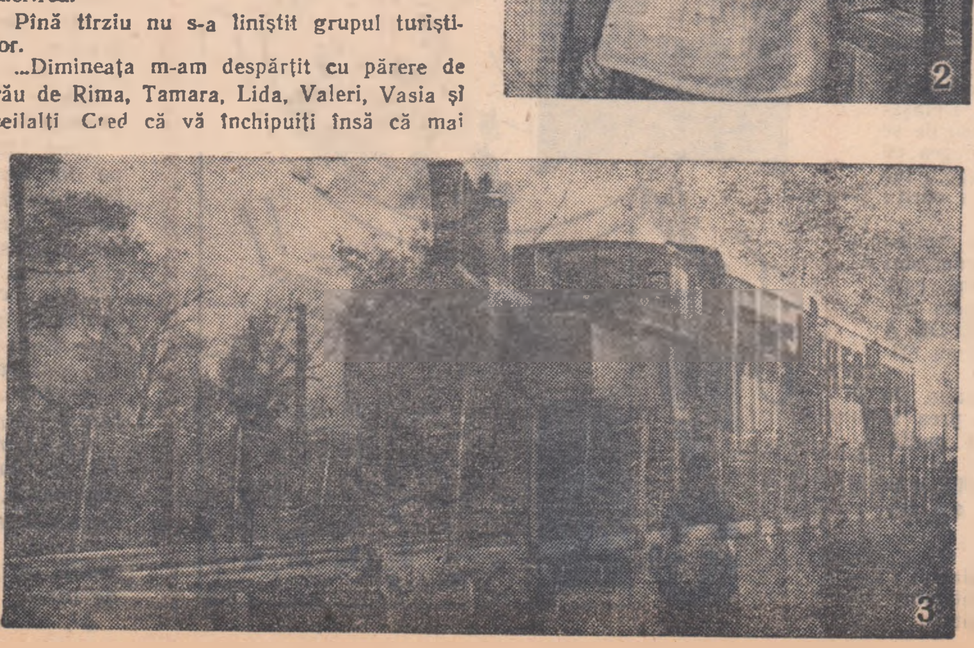
— Noi n-am mai dormit în paturi de 7 zile, mă lămuri Lida, observîndu-mi nedumerirea.

Pînă tîrziu nu s-a liniștit grupul turiștilor.

...Dimineața m-am despărțit cu părere de rău de Rima, Tamara, Lida, Valeri, Vasia și ceilalți Cred că vă închipuiți însă că mai întîi ne-am înțeles să ne întîlnim, negreșit la 1 iulie, în Basdagon. Deocamdată eu trebuie să-mi urmez drumul, să ajung în Svobodnîi.

★

1. — La biroul de mișcare.

2. Biletele la control, vă rog !

3. Trenul nr. 120 a părăsit gara !

★

„ATENȚIUNE TOVARAȘI PASAGERI !"

La depoul gării, în biroul lui Iosif Feodorovici Novițki, se găsește un album vechi.

— Să vedeți întîi albumul — încearcă să mă convingă Iosif Feodorovici, deși vede foarte bine că eu mă învîrtesc pe scaun cu nerăbdare — și pe urmă mergem în gară.

La început privesc doar cu coada ochiului la album. De ce trebuie să văd întîi albumul, cînd afară se aude comanda:

„Peste 40 de minute plecarea ! Trebuie scoasă locomotiva !"

Recunosc glasul Riței, o fată de vreo 14 ani, îmbrăcată în costumul cenușiu deschis pe care-l poartă toți pionierii care lucrează la calea ferată Malaia Amurskaia.

Se aude un fluierat scurt, apoi unul prelung, apoi șuieratul locomotivei. Eu oftez adînc: copiii au plecat la gară.

Dar ce-i drept e drept: sînt pe lume albume interesante și neinteresante, iar albumul pe care mi-l arată Iosif Feodorovici face parte dintre primele. Sînt aici fotografii din anul 1940: „1 august, ziua deschiderii căii ferate pionierești Malaia Amurskaia".

— Atunci, povestește Iosif Feodorovici, șeful gării, care lucrează aici de mulți ani, ultima noastră stație era în sovhozul Dosursa. La 7 km de Svobodnîi. In 1950, am început să lungim linia, pentru că, la 12 km. de aici, în Basdagon, se găsește tabăra pionierilor și alt tren pînă acolo nu există. In 1951, linia noastră a început să facă legătura între oraș și tabără, așa cum e acum.

Iosif Feodorovici îmi arată fotografii, povestește și povestește, dar tot el e primul care sare de pe scaun și-mi spune scurt, cu glasul șefului de gară:

— Repede ! Peste 10 minute pleacă trenul.

Fugim spre gară. Ieșim din depou, străbătînd un parc umbros cu bănci proaspăt vopsite și sosim pe teren. Pasagerii. o mulțime de copii care merg să viziteze tabăra ori să se scalde în lacul de lîngă tabără, sînt așezați în vagoane.

Cei întîrziați își așteaptă rîndul la casa de bilete, schimbîndu-se nerăbdători de pe un picior pe altul, căutînd în fundul buzunarelor 50 de copeici mărunțiș.

(Va urma)

Margareta SIPOS

UN SFAT AL GRĂDINARILOR

CONSFĂTUIREA MICILOR GRĂDINARI · ORADEA 17-19 AUG 1956

Nu de mult, la Oradea, a avut loc consfătuirea regională a tinerilor grădinari și pomicultori. In ziua aceea, trenurile au adus din toate colțurile țării pe cei mai harnici copii — căci, să știți, la consfătuirea orădenilor au fost invitați și pionieri din celelalte regiuni ale țării. „Să învățăm unii de la alții, să ne cunoaștem experiențele, să discutăm", acesta a fost scopul consfătuirii. In pauze, în vizitele organizate, la masă sau la plimbare, peste tot vedeai discutînd copii din cele mai diferite colțuri ale țării. Dar nu numai din referate și discuții au avut ce învăța copiii. Prezența vestitului cercetător botanist acad. Palocsay, aprecierile sale și mai ales sfaturile au folosit mult tinerilor grădinari. Dar vizitele? Grădina lui Berczi baci, Gospodăria Agricolă de Stat-Oradea, plimbarea la Băile Victoria... Cîte lucruri interesante! Și apoi propunerea pe care a făcut-o pionierul Popescu Tudor, președintele consfătuirii, a stîrnit o adevărată bucurie. Minunată ideea aceasta de a organiza „grădina celor 16 regiuni ale țării", în care să crească bradul de munte, nufărul de baltă sau grîul Bărăganului!

O veste îmbucurătoare: la consfătuire a sosit pionierul Balàzs Iosif, din orașul Szolnok din R.P. Ungară. El a adus salutul pionierilor din republica prietenă Ungaria.

De la masa prezidiului, pionierul Popescu Tudor dă cuvîntul, rînd pe rînd, lui Nenciu Mihai, Maghiar Alexandru. Apoi citește telegrama de salut adresată participanților la consfătuire de acad. prof. Iuliu Prodan.

Iată pe scurt unele aspecte culese din zilele consfătuirii.

La consfătuire a luat parte și vestitul cercetător botanist, acad. Palocsay. El ne-a răspuns la cîteva întrebări.

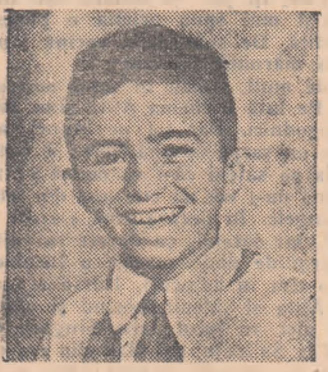
Ce credeți despre lucrările primei consfătuiri?

Cînd povestesc pionierii despre experiențele lor îmi amintesc de anii copilăriei mele. Cîte lucruri interesante nu făceam și eu! Din lucrările expuse, din referate și discuții se vede că pionierii lucrează cu pasiune. Și acesta este cel mai important lucru. Noi, cercetătorii vîrstnici, avem toată nădejdea în ei.

Ce sfaturi le dați?

Să facă experiențe cu încredere, cu perseverență, să observe și să-și facă însemnări în tot cursul dezvoltării plantei. Asta-i mama tuturor succeselor. Pentru semințe și îndrumări, să ni se adreseze nouă, celor de la Institutul de cercetări botanice din Cluj și le vom răspunde cu drag. (fotografia de sus)

CEI MAI BUNI

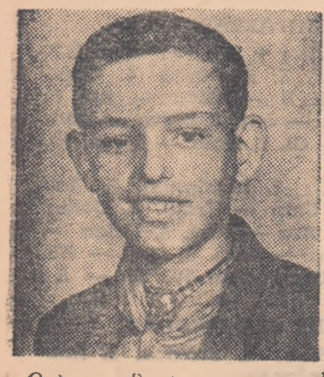
Pionierul Popescu Tudor de la Școala medie nr. 1 din Oradea, s-a ocupat mai mult cu pomicultura. Pe lotul său individual cultivă piersici, meri, peri. In vara aceasta a obținut o piersică de 150 gr.

Saghi Erzsebet este una din pionierele fruntașe din comuna Valea lui Mihai, raionul Săcuieni. Ea a făcut multe experiențe interesante:

Tot cu pomicultura s-a ocupat și Cmeciu Ovidiu din comuna Ceica, raionul Ineu. Pomii îngrijiți de el au adus un mare venit gospodăriei părinților săi

Orășanu Paul a spus: „In grădină nu trebuie vorbă multă, ci faptă". Și, într-adevăr, faptele arată că el este un bun grădinar. Legumele îngrijite de el și de detașamentul său sînt cele mai bune de pe întreg lotul școlar.

TELEGRAMĂ

DORESC MULT SUCCES CONSFĂTUIRII
ACADEMICIAN PROFESOR,
IULIU PRODAN

Mere parfumate...

„1954. Am primit lotul experimental. Sîntem nedumeriți, nici nu știm ce să facem cu el. E așa de mare!...

1956. Lotul experimental e prea mic. Trebuie să ni se mai repartizeze o parcelă."

Aceste cuvinte le-am citit în caietul de însemnări al pionierului Hurgoi Valentin, din comuna Ceica, raionul Beiuș.

★

De cum a primit lotul experimental, întreg colectivul școlii a început munca. Frămîntarea cea mai mare era pe lotul viitoarei pepiniere. Că doar știți, pomicultura este ocupația de bază a sătenilor de aici. Așa că și micii gospodari tot de asta voiau să se ocupe în primul rînd.

— Aici vor fi meri.

— Și aici piersici.

Și tot așa, pînă ce „planul" grădinii a fost făcut. Dar munca de-abia începuse. A urmat semănatul, prășitul, cu alte cuvinte îngrijitul pepinierei. Toate erau bune și treaba mergea de minune. Dar asta pînă-ntr-o zi, cînd Burcău Maria intră în clasă ca o furtună:

— Nenorocire... Dușmancele au pătruns în pepinieră.

— Ce vrea? Ce dușmance?

— Omizile, deșteptule! Unde ți-au fost ochii? Doar tu ai fost de serviciu săptămîna asta.

Și lupta împotriva omizilor a început. Necazul cel mare era altul. Ei le culegeau, le ardeau, iar a doua zi apăreau și mai multe. Cauza au descoperit-o. Veneau din grădina vecinului.

— Baci Iosif, trebuie să stîrpim omizile din grădina dumitale.

— Ia lăsați-mă! Ce, nu vă ajunge grădina voastră?

Dar l-au convins. De mare ajutor au fost și pițigoii. Peste două săptămîni nu mai era nici urmă de omidă.

Dar cei din Ceica s-au ocupat și de pomii mari, fructiferi. Iarna le-au strîns zăpadă la rădăcină, au tăiat uscăturile, iar cînd au înflorit, au făcut polenizarea artificială. Ce mai, adevărată muncă de cercetare!

★

Și prietenul meu Valentin, chiar acolo, în grădină, mi-a dăruit un măr mare și frumos.

— Gustați, mi-a spus el. Are un parfum deosebit.

Grădina celor 16 regiuni

La consfătuire s-a propus organizarea la Oradea a grădinii celor 16 regiuni ale patriei noastre.

Răspunsuri la propunere:

Andrei Radu — **comuna Cocorăni, raionul Botoșani, regiunea Suceava: Vă trimitem sămînță de grîu roșu din Botoșani, grîu regenerat chiar de pionierii din școala noastră.**

Briceanu Doru — **Școala de 7 ani nr. 5 Tecuci, regiunea Galați: Pe lotul nostru am cultivat specia de roșie „Inimă de bou". Vă trimitem și vouă sămînță.**

Ghiță Maria — **comuna Podea, raionul Segarcea, regiunea Craiova: Vă trimitem butași de viță de vie, împreună cu însemnările despre felul cum trebuie îngrijiți.**

La Berczi baci

Chiar de la începutul consfătuirii, vestea că vom vizita grădina lui Berczi s-a răspîndit cu viteza fulgerului.

Și bucuria lor era într-adevăr justificată. Lui Ghiță Marin, un băiețaș vioi și neastîmpărat, i-a pierit glasul cînd a ajuns în grădină. Pomii erau de un stat de om.

— Ce te miri? — auzi el o voce. Sînt pomi pitici.

— Pitici? Cum asta?

Molnar Valeria fu în grădina lui Berczi baci al doilea ghid. Ea cunoștea grădina „de-a fir-a-păr". Prima dată fusese aici cu detașamentul, apoi a prins drag de Berczi baci, de grădină.

— Uite, vezi, aici Berczi baci măsoară temperatura solului, umiditatea. Muncă științifică, ce crezi!

— O fi agronom?

— Da' de unde! I-a plăcut și gata. A pus mîna pe carte și a citit, a experimentat, pînă ce...

— ...a reușit.

— Da! Vezi, aici, port altoi e mărul „Doucen", iar altoi a fost mărul „Paradis". Uite ce fructe frumoase are!

Și cei doi cunoscuți au rămas mult timp aici. Apoi au cercetat și mărul „Țarul Alexandru" și „gardul belgian". A, nu știți ce-i „gardul belgian"? Nici noi nu știam pînă n-am vizitat grădina lui Berczi baci. Să vedeți cum procedează bătrînul: cînd puietul de măr ajunge în al doilea an, îi taie crenguțele, lăsîndu-i numai două: una pornește într-o direcție, cealaltă în alta. Pomul nu mai crește în înălțime — se îngroașă și i se lungesc crengile. Doi-trei pomi așezați la rînd formează un minunat gard belgian. Te plimbi ca pe o alee, întinzi mîna și-ți iei doar fructe. Și ce fructe!...

— Cunoști de mult grădina?

— Da...

— Și...

— Am încercat să fac și eu. Sînt la început, dar merge.

— Știi.. Am să încerc și eu

— Și eu... și eu, se aud mai multe glasuri! Poate peste cîțiva ani pomii întîlniți în grădina lui Berczi baci îi veți vedea și la Craiova, și la Iași, și chiar la București.

Pe scurt

● Pionierii din comuna Chiribiș, raionul Marghita, au realizat pe lotul școlar 5 vagoane de varză la hectar.

● Pionierii din comuna Petreu, raionul Marghita, au o livadă de 600 de meri, 200 de peri, 50 de pruni, 20 de nuci de cocos, 15 caiși.

● Pionierii din comuna Suiuc au plantat pe marginea șoselei 3600 de pomi fructiferi.

● Pionierii din comuna Nădab, raionul Criș, au obținut o recoltă bogată de pe lotul școlar. Ei au scos 1000 kg de cartofi.

Și florile sînt interesante. Să cultivi diferite specii, care să aibă culori atrăgătoare și miros înmiresmat, nu-i ușor. De aceea Maghiar Alexandru cere sfaturi lui Kovàcs Zoltàn, care s-a ocupat de floricultură. (Fotografia de jos).

DOI PARTICIPANȚI LA CONSFĂTUIRE AU ȚINUT SĂ POVESTEASCĂ ÎN SCRISORILE LOR CU CE S-AU OCUPAT MAI MULT. IATĂ CE NE SCRIU EI:

Mai avem de lucru

La noi la Lescuța, sînt multe păduri, dar sînt și mai multe dealuri. Dealuri sterpe. De aceea ne-am gîndit că ar trebui făcut ceva. Zile de-a rîndul ne-am dus în pădure și am adunat ghindă, castane. Eu și Ciungău Doina, am fost la tovarășul inginer silvic de la care am căpătat puieți. De fapt, de atunci a început adevărata muncă. Am plantat, am prășit, am stropit puieții. Dar de lucru mai avem încă mult și nu ne vom lăsa pînă ce toate dealurile din împrejurimi nu vor fi împădurite.

Mihai NENCIU
cl. a VII-a
comuna Lescuța
raionul Gurahonț

Cartofi în... „etaje"

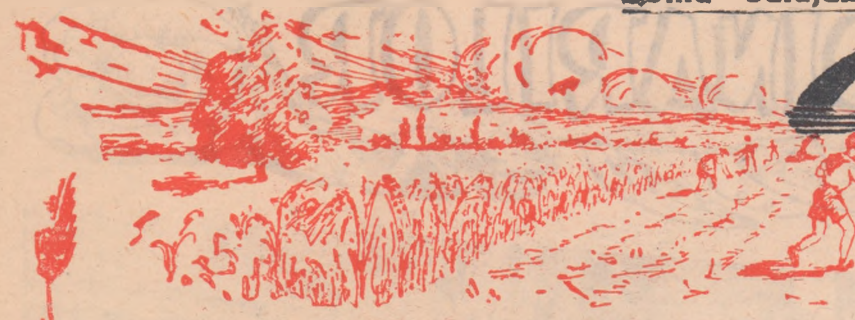
Mulți băieți de la noi, în afară de lotul școlar, lucrează și-n grădina lor individuală. Așa și eu. Acolo am cereale, legume, pomi fructiferi. Toate experiențele de la școală le fac și acasă. In vara aceasta am studiat în special cartoful și am obținut o recoltă bogată. Iată cum am procedat: am făcut o groapă de 25 cm. adîncime și am semănat 2—3 tuberculi. Cînd au dat primii muguri, i-am acoperit cu pămînt. Și, tot așa, de două-trei ori. Acum am recoltat cartofi, iar fiecare tufă are atîtea „etaje" de tuberculi, de cîte ori au fost acoperiți.

Alexandru MAGHIAR
comuna Petreu

Pagină redactată de Geta COSTIN

Doina Sălăjan

Călătorie de vară

Călăreţul

Calul avea picioare şi glezne subţiri
Şi-n ochi avea sălbatice sclipiri.

Era ca noaptea, negru şi trufaş
Şi încă nu-şi găsise vrednic naş.

In spate şaua încă nu i-au pus
Şi nu ştia să fie blînd, supus.

Copiii-au fost la grajduri, l-au văzut
Cînd capul şi-a întors spre ei, temut.

Iar el a tropotit nervos şi crunt:
— Piticii ăştia oare cine sînt?

Şi-atunci, de lîngă uşă a pornit
Spre el, băiatul, alb şi liniştit.

L-a prins de braţ grăjdarul — El s-a
tras
Şi către cal a mai făcut un pas.

— Doar vreau să-l văd! — şi
cu un braţ întins
Brusc, 'anţul de la iesle l-a desprins.

Cu-n salt fu sus. O clipă doar a stat
Cioplit din noapte, calu-ntunecat.

Apoi zvîcni. Copiii au ţipat...
El, fulgerînd, trecu întunecat.

L-au mai văzut sărind din curte-n
drum
Şi cum sub zare trece ca un fum.

Instructorul încremeni. La fel
Copiii strînşi în jurul lui, inel.

Plîngînd, grăjdarul sughiţa deoparte
Infricoşat de ce-o să fie... Moarte.

Veniră oameni. Ingroziţi şi ei,
Goneau acum cu paşii mari şi grei.

Călare, unii s-au pierdut în zare
Şi ceilalţi aşteptau cu-ngrijorare.

Tîrziu, zăriră goana lor nebună
Ca o tropotitoare, grea furtună.

Nu l-au găsit. Iar au plecat cîţiva.
In curte lumea sta şi aştepta.

Şi dintr-odată-au apărut sub zare
Ca o ciudată, ştearsă arătare

Truditul cal, păşind domol şi blînd,
Şi călăreţul drept şi sigur stînd.

Aşa intrară-n curte şi, supus,
De călăreţ el se lăsă condus.

Dar nimeni nu-ndrăzni să vie-aproape.
Tot mai privea în juru-i crunt,
sub pleoape.

Băiatul a primit mustrări şi-a stat
Cu ochii-n jos şi trist şi ruşinat.

Tîrziu, a îndrăznit să spuie-ncet:
A fost frumos şi nu am să regret.

Mofturosul

Era gras şi pitic
Şi nu ştia să facă
nimic.

In tabără, dimineaţa,
striga
Că el nu mai poate
trăi aşa.

Că el e bolnav, că el
a slăbit
De cînd nu mai poate
dormi liniştit.

Că supa nu-i place,
la prînz se plîngea,
Că viaţa e grea,
tare e grea!

La cină, din nou:
că orezul nu-i bun,
Că de l-ar mînca
ar fi un nebun.

(Dar, prietene, te rog să mă crezi,
Nu lăsa nici un bob de orez!)

Il chemau să se joace; — Sînt
ostenit...
(Toată ziua sta la umbră trîntit.)

Nimic nu-i plăcea, nimic nu dorea —
Viaţa e grea, tare e grea!

La cîmp, s-au împărţit în echipe
Şi mofturosul din nou vru să ţipe

Căci instructorul, cu zîmbet viclean,
La o echipă l-a ales căpitan.

Ei, acum mai stai dacă poţi!
Cămaşa, să vedem, pe unde-o scoţi!?

A asudat mofturosul în soare
cumplit;
Nici la prînz nu s-a odihnit.

Intrecerea a fost încordată.
El a spus: „N-au să ne bată!"

Dar întrecerea nu era joacă
Şi-a mai asudat mofturosul oleacă.

Seara, victorios şi grav.
Nu mai ştia că fusese „bolnav".

— Parc-ai slăbit! — a rîs careva
— Asta, dragă, e treaba mea!

Şi-n treacăt, la culcare, a spus:
— De nu mă scol, luaţi-mă pe sus!

Cîmpia colectivei

Nimic nu despărţea spicul de spic —
Holda una era, cît întreaga cîmpie,
Pentru ea părea şi cerul prea mic
Şi lumina prea puţin aurie.

Vîntul cu înfiorarea despărţirii trecea
Printre spicele mari şi unduitoare.
Zorii lin au stins ultima stea,
Aşteptînd răsăritul de soare.

Spicele şi-au plecat frunţile.
Pînă departe
Foşnetul lor a sunat ca un cînt.
De pămînt grîul acum se desparte —
Şi de soare şi de ploi şi de vînt.

Instructorul

Inalt şi subţire printre atiţia copii,
A ridicat coasa cu braţe mlădii.

Apoi, cu paşi largi, măsuraţi,
Intră în rînd cu ceilalţi bărbaţi.

Copiii i-au privit cu multă ardoare,
Pe frunte, primii stropi de sudoare.

Cînd însetat duse cana la gură,
Doi, ca pe-un steag, coasa-i ţinură.

Şi el, în palmă cu roşii peceţi,
Spuse: — Ce vară frumoasă, băieţi!

Prînz cîmpenesc

Totul a-nceput ca o serbare frumoasă:
Ca la un semn, s-a oprit fiece coasă.

Secerătoarea ca o moară de vînt,
Incremeni cu fruntea-n pămînt.

Pe iarbă s-au întins la răcoare
Inflorate şi albe ştergare.

Pîinea la mijloc, tăiată-n felii,
Alături plăcintele mari, aurii.

Mere de aur, roşii, lucioase,
Cu pieliţa ca de mătase

Copiii, cu o poftă fierbinte.
S-au repezit la plăcinte.

Cei mari au zîmbit îngăduitori:
Să fie plăcintele doar ale lor.

(Căci dacă au fost în bătălie înainte,
Au dreptul şi la plăcinte!)

ULTIMA POVESTE

Aiten şi Sultaneh sînt două prietene din Enisala. Le-am cunoscut într-un amurg de vară, spre sfîrşitul acestei vacanţe. Le-am cunoscut fără ca ele să ştie. Uite cum: pescuiam în amurgul acela pe malul ghiolului, într-un loc pe care-l ochisem cu cîteva zile înainte. Un loc ca un colţ de basm. Străjuit de săbiile argintii ale stufului şi de sălcii bătrîne, cu plete lungi, măturînd pămîntul. Nuferi mulţi ca acolo n-am văzut niciunde. Păreau, laolaltă, un covor verzui bătut cu uriaşe mărgăritare albe.

Şi cum priveam cu tristeţe pluta ce se încăpăţîna să rămînă nemişcată, mi-au ajuns la ureche nişte glasuri. Veneau spre mine. Glasuri de fată. Unul subţiratec, sonor, ca un clopoţel, altul mai plin şi mai catifelat.

— Te-ai făcut rea, Aiten. Nu mai eşti bună, Aiten. Şcoala de mecanici te-a făcut rea. Vrei să te duci acolo şi să mă laşi singură, singură...

— Mă mîhneşti, Sultaneh. Cum să fiu rea? Dar vezi, trebuie să merg la şcoală, îmi e dragă meseria asta. O iubesc la fel ca pe tine.

— Lasă.. eşti rea, ştiu eu. Să rămîn singură, singură...

— Bine, Sultaneh, cum singură? Dar ceilalţi copii cu care te joci?

— Eu... eu n-am mamă şi n-am fraţi. Şi tata e mereu plecat la lucru. Tu eşti ca sora mea, Aiten. Nu m-ai îngrijit tu cînd am fost bolnavă la gît? Şi cine o să-mi mai spună poveşti? Aiten, surioara mea, nu pleca...

— Haide, Sultaneh, nu mai eşti fetiţă mică. Nu se cade să boceşti. Uite, îţi promit... îţi promit să-ţi scriu o scrisoare în fiecare zi.

Iar tăcere. Probabil Sultaneh se gîndeşte.

— Zău? Da nu rîzi de mine?

— Se poate? Uite, îţi jur. Şi fiindcă eşti înţelegătoare, am să-ţi mai spun acuma o poveste.

Uitasem de undiţă. De sub salcia vecină vîntul îmi aducea şoaptă măruntă, duioasă:

— ...De mult, de mult, trăiau în satul nostru o fată şi un băiat. Pe fată o chema Alita şi pe băiat Saifedin. Erau logodnici. Dar tot pe atunci, aici, în ghiol, sălăşluia un şarpe de apă fioros şi puternic, care ameninţa pe săteni că-i va omorî pe toţi dacă în fiecare lună nu-i vor da cîte una din fetele lor ca să-i bea sîngele. In fiecare lună şarpele îşi alegea cîte o fată, iar sătenii, cu durere în suflet, i-o aduceau la ţărm de unde şarpele o încolăcea cu inelele lui şi o tîra în adîncuri. Intr-o zi, şarpele a ales-o pe Alita şi sătenii, bocind şi văitîndu-se, au adus-o aici, în locul ăsta. Singura nădejde a Alitei era la Saifedin, dar Saifedin era dus departe, cu barca, la pescuit. Atunci Alita a început să cînte un cîntec de dor şi de tristeţe. Cînta şi plîngea. Lacrimile ei cădeau în apă şi pe loc se prefaceau în nuferi. Iar trestiile şi vîntul, înduioşîndu-se de cîntecul ei, i l-au luat şi l-au dus departe, tot mai departe, pînă la Saifedin. Acesta a lăsat pescuitul şi a pornit deîndată să scape pe Alita. A ajuns aici spre seară, tocmai cînd şarpele ieşea să-şi înhaţe prada. S-a repezit spre el, dar colţii veninoşi ai şarpelui l-au ajuns cît ai clipi şi Saifedin a căzut răpus. Apoi şarpele şi-a încolăcit inelele pe trupul Alitei ca s-o ducă în palatul lui din fundul apelor. Dar Alita a izbutit în treacăt să smulgă cuţitul de la brîul lui Saifedin şi să şi-l împlînte în piept. Cînd şarpele a coborît cu ea în valuri, era moartă şi sîngele ei a înroşit toată apa.

De atunci sînt atîţia nuferi în locul ăsta, de atunci e apa roşie în amurg şi de atunci cîntă trestiile un cîntec trist, cîntecul Alitei.

— Frumoasă poveste, Aiten. Dar... dar ce-am să fac eu că nu ştiu să citesc? Cum o să dezleg scrisorile tale?

— Păi la toamnă intri în clasa I-a. Sileşte-te să înveţi bine, bine. Şi cu cît o să înveţi mai repede, cu atît o să citeşti mai repede scrisorile.

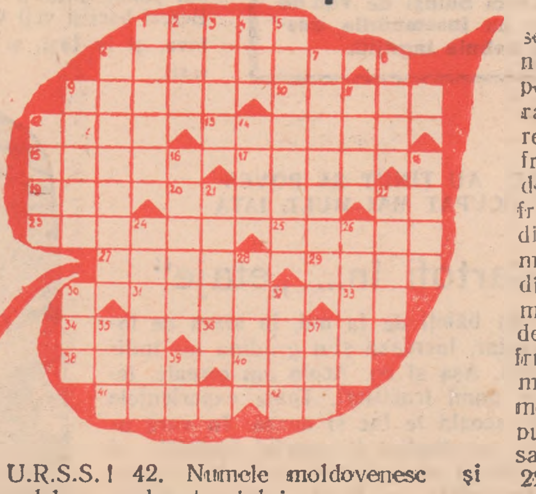
In momentul acela a tresărit pluta. O fi fost o părere, sau mi-a tremurat mie geana, nu ştiu. Că nu se prinsese nimic. Dar am renunţat la pescuit şi am plecat pe furiş.

Mică Sultaneh, povestea aceea a fost poate ultima din şirul acelora pe care ţi le-a spus prietena ta mai mare. Dar acum începi să înveţi carte. Şi vei învăţa poveşti mai minunate, fără balauri hrăpăreţi, poveşti adevărate, despre oameni. De pildă, despre copiii de tătari din satele dobrogene care învaţă acum la şcoli înalte.

Să nu-ţi pară rău, Sultaneh, că Aiten pleacă să se facă inginer.

Vasile MANUCEANU

Despre frunză

ORIZONTAL

1. Larvă a lepidopterelor, mare mîncătoare de frunze. 6. Forma frunzei uscate în care fluturii şi-au depus ouăle. 9. Frunzele lor împodobeau, la romani şi greci, capetele învingătorilor. 10. Se găseşte la baza peţiolului. 12. Suliţa lui Bachus, împrejmuită cu frunze de viţă şi iederă. 13. Care nu dau roade. 15. Cel care n-a plecat 17. Unul din cele Cinci Lacuri. 19. Dacă ar avea... nas, ar fi fruct din America tropicală. 20. A-şi da părerea. 22. Comună din raionul Şimleu. 23. Cele ale frunzei conţin în protoplasmă grăunţe de clorofilă, substanţă căreia se datoreşte culoarea verde a frunzei. 25. Arbori cu frunzele rotunde, neegal dinţate pe margini şi cu partea superioară lipicioasă. 27. Vulcanul „împrăştie" gaze. 29. Prieten. 31. Arbori cu frunză în formă de ace. 33. Udrea Mironescu. 34. Din el, frunza absoarbe bioxidul de carbon. 36. Cînd frunzele cad jos. 38. Plantă al cărui fruct se agaţă de lîna animalelor. 40. Numărul frunzelor de la trifoi. 41. „Frunze" din U.R.S.S.! 42. Numele moldovenesc şi ardelenesc al usturoiului.

VERTICAL

1. Dispoziţia frunzelor cîte două, una în faţa celeilalte, cum e la urzica moartă, arţar, liliac, garoafă. 2. Pace, pe ruseşte. 3. Plantă cu frunzele ca nişte săbii, numită şi stînjenel. 4. Afirmaţie. 5. Dispoziţia frunzelor de o parte şi de alta a ramurei, fără a fi faţă în faţă. 6. Mîncare naţională în care îşi dau contribuţia frunzele de viţă. 7. Plantă cu tulpina deasupra solului. 8. Forma obişnuită a frunzelor la conifere. 9. Plante căţărătoare din pădurile tropicale. 11. Duce sărurile minerale pînă la frunze (pl.) 12. Popor din antichitate. 14. Arbore cu frunzele mari, late, verzi pe deasupra şi albe pe dedesubt. 16. „Globul..." de unde primesc frunzele lumină. 18. Inflorescenţă la graminee, care nu-i decît o grupă de frunze modificate. 21. Frunză cu foliolele dispuse de o parte şi de alta a pedunculului sau peţiolului în forma unei pene (masc.) 22. Forma unei frunze cordate. 24. Adăpost din frunze. 26. Care nu se îmbolnăvesc de anumite boli. 28. Unul din principalele elemente necesare hranei plantelor. 30. Vapor. 32. Din nou. 35. Ecou neterminat. 37. Plantă ale cărei frunze şi tulpină servesc ca nutreţ, iar boabele ca aliment. 39. Serveşte!

Cuvinte mai puţin cunoscute: **TIRS; ERIE; IRIS; PENAT.**

Dezlegările jocurilor din numărul trecut

ŞCOLĂREASCA

ORIZONTAL: 1. Dascăl — C.G.S. 2. Istorioară. 3. Şcolăriţă. 4. Cupe — inimă. 5. Il — Gica — An. 6. P.T.T. — da — ala. 7. Larve — abil. 8. Italian — Ci. 9. Nota — Bicaz. 10. Arădeană.

VERTICAL: 1. Disciplină. 2. Ascultător. 3. Stop — Trata. 4. Coleg — Vlad. 5. Ara — Idei. 6. Lirica — Aba. 7. Oina — Anin. 8. Cali — AB — Ca. 9. Gramatică. 10. Sa — Analiza.

AUTORI ŞI PERSONAJE

ORIZONTAL: 4. Bulatov. 5. Ian. 6. Tur. 8. Şolohov.

VERTICAL: 1. Buranov. 2. Gai. 3. Godunov. 7. Don.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.